

Sygn. akt VI ACa 336/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Aldona Wapińska (spr.)

Sędziowie: SA Mariusz Łodko

SA Beata Waś

Protokolant: protokolant Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

z udziałem zainteresowanych (...) S.A. w W.

i S. Z. (1)

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wstrzymanie dostaw energii elektrycznej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt XVII AmE 85/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

VI ACa 336/15

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po rozpatrzeniu na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm., dalej PE) wniosku S. Z. (1) z dnia 18 września 2013 r. o rozstrzygnięcie sporu dotyczącego nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W., decyzją z dnia 14 maja 2014 r. nr (...) stwierdził, że wstrzymanie dostarczania w dniach od 19 czerwca 2013 r. do 27 czerwca 2013 r. energii elektrycznej przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na zlecenie (...) S.A. z siedzibą w W. do lokalu mieszkalnego S. Z. (1) było nieuzasadnione.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w złożonym odwołaniu zaskarżył decyzję Prezesa URE w całości. Przedmiotowej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 77 § 1 w zw. z art. 7 k.p.a. poprzez brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w sprawie poprzez pominięcie okoliczności, że wezwanie do zapłaty skierowane do odbiorcy z dnia 16 stycznia 2013 r. oraz zlecenie wstrzymania dostaw energii za zadłużenie z dnia 19 czerwca 2013 r. wystawione przez Zainteresowanego (...), a także wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r. **dotyczyły tej samej faktury VAT o nr (...) z dnia 1 listopada 2012 r.**, a w konsekwencji ustalenie przez pozwanego, że (...) S.A. nie dochowała procedury określonej w art. 6 ust. 3a PE;

2. naruszenie art. 6 ust. 3 a PE polegające na błędnej wykładni tego przepisu sprowadzającej się do uznania, iż dla wstrzymania dostaw energii elektrycznej przez przedsiębiorstwo energetyczne **konieczna jest tożsamość zaległych należności za energię elektryczną wskazanych w powiadomieniu określonym w art. 6 ust. 3 a PE oraz w zleceniu wstrzymania dostaw energii elektrycznej wystawionym przedsiębiorstwo świadczące usługi dystrybucji energii elektrycznej** pomimo faktycznego zwlekania z zapłatą należności za energię elektryczną przez Odbiorcę w dacie wstrzymania dostaw energii elektrycznej oraz dochowania przez przedsiębiorstwo energetyczne procedury przewidzianej w art. 6 ust. 3a PE;

3. naruszenie art. 6 ust. 3a PE polegające na błędnym zastosowaniu poprzez przyjęcie, iż dla wstrzymania dostaw energii elektrycznej przez przedsiębiorstwo energetyczne **konieczne było dysponowanie potwierdzeniem odbioru wezwania do zapłaty** pomimo, że S. Z. (1) potwierdziła odbiór tego wezwania w toku korespondencji z (...) S.A. poprzedzającej wstrzymanie dostaw energii elektrycznej.

W związku z przedstawionymi zarzutami powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i stwierdzenie, iż wstrzymanie dostawy energii

elektrycznej do lokalu mieszkalnego S. Z. (1) nie było nieuzasadnione, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód podkreślił, że zarówno wezwanie do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r., jak i wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r., a także zlecenie wstrzymania dostaw energii za zadłużenie z dnia 19 czerwca 2013 r. dotyczą tej samej faktury VAT nr (...) z dnia 1 listopada 2012 r. Wskazał, że pozwany w toku prowadzonego postępowania zupełnie pominął tę okoliczność i nie wziął jej pod uwagę przy rozpatrywaniu sprawy.

Zdaniem powoda wezwanie do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r. spełnia wszystkie przesłanki wymienione w art. 6 ust. 3 a PE, a fakt otrzymania przez odbiorcę powyższego wezwania został potwierdzony w toku postępowania przed Prezesem URE. Na dzień wystawienia zlecenia wstrzymania dostaw energii S. Z. (1) zwlekała z płatnością za fakturę VAT nr (...), która została ujęta w wezwaniu do zapłaty.

(...) Operator stwierdził, że brak jest uzasadnionych podstaw prawnych do uznania, iż musi zachodzić tożsamość co do kwoty należności wymienionych w wezwaniu skierowanym do odbiorcy i zleceniu wyłączenia energii wystawionym przez przedsiębiorstwo energetyczne, które to zlecenie ma charakter dokumentu wewnętrznego i z tego względu nie podlega ocenie ze strony Prezesa UKE.

W ocenie powoda w niniejszej sprawie zaistniały dwie okoliczności konieczne dla oceny możliwości wstrzymania dostaw energii elektrycznej, tj. dochowanie procedury przewidzianej w art. 6 ust. 3a PE oraz istnienie zaległości objętej wezwaniem w dacie wstrzymania dostaw. Powód wskazał, że przepisy ustawy Prawo energetyczne nie przewidują formy przesyłki w jakiej wezwanie do zapłaty ma być doręczone odbiorcy energii zalegającemu z zapłatą należności za dostarczoną energię elektryczną. Nakładają jedynie na przedsiębiorcę obowiązek pisemnego powiadomienia odbiorcy, który został przez powoda spełniony. Brak dowodu doręczenia przesyłki zdaniem powoda nie może uniemożliwić wstrzymania dostaw energii elektrycznej.

Powód zarzucał, iż pozwany nie odniósł się do tych okoliczności, pomimo iż ciążył na nim taki obowiązek wynikający z art. 7 k.p.a. Wobec powyższego, zdaniem powoda, nie można mówić o nieuzasadnionym wstrzymaniu dostaw energii

elektrycznej. Błędne ustalenie okoliczności faktycznych stanowiących podstawę wydania decyzji, w ocenie powoda, uniemożliwia prawidłowe zastosowanie art. 6 ust. 3a PE.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podtrzymując w całości dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu odwołania pozwany wskazał, że istotą sporu nie była tożsamość faktury VAT nr (...) wymienionej w wezwaniu do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r. oraz w wezwaniu do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r., lecz brak tożsamości kwot wymienionych w kolejnych pismach kierowanych do S. Z. (1) jako zaległe należności za energię elektryczną i określone w tych pismach różne terminy ich uregulowania.

Odpowiadając na drugi zarzut odwołania pozwany powołał się na treść art. 6 ust. 3a PE w brzmieniu obowiązującym w okresie wstrzymania dostarczania energii elektrycznej do lokalu wnioskodawcy, tj. w okresie od 19 do 27 czerwca 2013 r. Zdaniem pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r. od strony formalnej spełniało kryteria, aby wstrzymanie dostaw energii mogło być uzasadnione. Jednakże nie ziszcila się podstawowa przesłanka, a mianowicie nie nastąpiła zwłoka Zainteresowanego 2 w uiszczeniu należności za dostarczoną energię elektryczną, co przyznał Zainteresowany 1 w piśmie z dnia 5 lipca 2013 r. skierowanym do odbiorcy energii Pani S. Z. (1), znajdującym się w aktach administracyjnych. Ponadto Prezes URE wskazał, iż niemożność jednoznacznego ustalenia przez przedsiębiorstwo energetyczne wielkości zadłużenia odbiorcy nie uzasadnia wstrzymania dostarczania energii elektrycznej na podstawie art. 6 ust. 3a Pe.

W odniesieniu do ostatniego zarzutu odwołania Prezes URE powołał się na utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, iż do wykazania, że powiadomienie zostało odbiorcy doręczone wystarczające jest wykorzystanie przesyłki poleconej zawierającej wezwanie do zapłaty, a potwierdzenie odbioru takiego powiadomienia przez odbiorcę energii rozpoczyna bieg dodatkowego terminu czternastu dni, po upływie którego dostawca energii elektrycznej może wstrzymać dostawy - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2010 r., sygn. akt III SK 12/10 (niepubl).

Pozwany podkreślił, że okoliczność nieposiadania przez Zainteresowanego 1 dowodu doręczenia Pani S. Z. (1) wezwania do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r. jest w niniejszej sprawie bezsporna. Wobec powyższego nie można uznać za udowodniony fakt posiadania przez Zainteresowanego 2 wiedzy na temat wezwania do zapłaty, na podstawie treści wniosku o rozstrzygnięcie sporu z dnia 18 września 2013 r.

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie i zasądził na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. i (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty po 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jest przedsiębiorstwem energetycznym prowadzącym działalność gospodarczą m.in. w zakresie dystrybucji energii elektrycznej.

Na podstawie umowy z dnia 10 czerwca 2002 r. zawartej pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W., a S. Z. (1), dotyczącej sprzedaży energii elektrycznej, (...) S.A. z siedzibą w W. zobowiązany jest do sprzedaży energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego zajmowanego przez S. Z. (1) przy ul. (...) w W..

W dniu 16 stycznia 2013 r. przedsiębiorstwo (...) S.A. wystawiło S. Z. (1) wezwanie do zapłaty na kwotę 3 111,81 zł w związku z nieuregulowaniem zaległej faktury VAT nr (...) (k. 92 akt adm.) z dnia 1 listopada 2012 r., płatnej do dnia 10 grudnia 2012 r. Na wymienioną w wezwaniu kwotę składały się również trzy noty odsetkowe o łącznej wartości 0,47 zł oraz wskazana na odwrocie wezwania kwota 134,48 zł z faktury zaliczkowej z dnia 1 listopada 2012 r. z terminem płatności w dniu 10 grudnia 2012 r. W wezwaniu wyznaczono dodatkowy 14-dniowy termin uregulowania zaległych

i bieżących należności oraz poinformowano, że w przypadku braku wpłaty nastąpi wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej.

Następnie w piśmie z dnia 17 stycznia 2013 r. przedsiębiorstwo (...) S.A. poinformowało S. Z. (1), że kwota 3 111,81 zł może zostać uregulowana w dziesięciu miesięcznych ratach zgodnie z podanym harmonogramem. Pierwszą ratę określono w wysokości 321,81 zł. Pozostałe jedenaście rat po 310,00 zł. W piśmie z dnia 17 stycznia 2013 r. podano również nowe terminy płatności, dotyczące rozłożonej na raty należności. Termin płatności ostatniej raty wyznaczono na dzień 30 października 2013 r. W związku ze złożoną przez S. Z. reklamacją (...) pismem z dnia 15 lutego 2013 r. poinformowała odbiorcę energii, że rozliczenia od dnia 30 kwietnia 2008 r. prowadzone były w oparciu o wskazania prognozowane. Na podstawie dokonanego odczytu ze zdemontowanego licznika energii elektrycznej nr (...) dokonano korekty rozliczeń za okres od dnia 30 kwietnia 2008 r. do dnia 8 października 2012 r. z uwzględnieniem cen obowiązujących w danym okresie rozliczeniowym. W wyniku przeprowadzonej korekty (...) stwierdziła, że do zapłaty pozostała kwota 2 859,69 zł i zaproponowała rozłożenie płatności na 16 miesięcznych rat według przedstawionego harmonogramu po 180 zł (pierwsza rata 159,69 zł) z terminem ostatniej raty w dniu 13 czerwca 2014 r. (k. 11 akt adm.). W piśmie znajdowała się informacja, że brak dotrzymania powyższych terminów spowoduje anulowanie planu ratalnego oraz wszczęcie obowiązującej procedury windykacyjnej.

Następnie pismami z dnia 12 kwietnia 2013 r. oraz z dnia 23 maja 2013 r. przedsiębiorstwo (...) S.A. poinformowało S. Z. (1), iż urządzenia pomiarowo rozliczeniowe zakładane przez (...) sp. z o.o. posiadają ważną cechę legalizacyjną nałożoną przez Główny Urząd Miar, która ma swój określony termin ważności. Nałożona cecha legalizacyjna na licznik obsługujący lokal S. Z. wskazywała konieczność jego wymiany w 2012 r. W dniu 22 sierpnia 2012 r. licznik został wymieniony. Na podstawie odczytu z dnia wymiany została sporządzona faktura VAT nr (...) na kwotę 2 976,86 zł. Ze względu na brak rzeczywistych odczytów, wskazania licznika przyjmowane do rozliczeń były prognozowane. Przyjęte do wcześniejszych rozliczeń zużycie było niższe niż rzeczywiste i z tego powodu w fakturze VAT nr (...) zostało rozliczone także zużycie wcześniej dostarczonej energii. Dlatego też zużycie 6 442 kWh zarejestrowane przez licznik zostało rozliczone w cenach obowiązujących w okresie od 2008 r. do dnia 22 sierpnia 2012 r. W wyniku przeliczeń należność wynikająca z faktury VAT nr (...) zmniejszyła się o kwotę 386,60 zł.

Następnie w dniu 17 czerwca 2013 r. przedsiębiorstwo (...) S.A. wystawiło kolejne wezwanie do zapłaty opiewające na kwotę zadłużenia 2 863,00 zł z pouczeniem, że w przypadku braku spłaty należności w ciągu 7 dni sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego 4 akt adm.). W wezwaniu podano numery faktur VAT, daty ich wystawienia i terminy płatności poszczególnych należności. Kwota do zapłaty z faktury VAT nr(...) została określona w wysokości 542,84 zł.

W dniu 19 czerwca 2013 r. przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. na zlecenie (...) S.A. wstrzymało dostarczanie energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego S. Z. (1) położonego przy ul. (...) w W.. Zlecenie wstrzymania dostawy energii elektrycznej wystawione w dniu 17 czerwca 2013 r. zawierało informację o zadłużeniu w opłaceniu należności za energię elektryczną przez S. Z. (1) na kwotę 2 863,00 zł wraz z zestawieniem niezapłaconych faktur VAT, które było identyczne z zestawieniem wyszczególnionym w wezwaniu do zapłaty z dnia 17 czerwca 2014 r..

W dniu 27 czerwca 2013 r. nastąpiło wznowienie dostawy energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego S. Z. (1) położonego przy ul. (...) w W..

Pismem z dnia 5 lipca 2013 r. przedsiębiorstwo (...) S.A. poinformowało S. Z. (1), że na podstawie zużycia energii elektrycznej z nowego licznika zostały sporządzone faktury VAT korygujące na podstawie średniego dobowego zużycia 3,17 kWh określone na podstawie odczytów z dnia 27 czerwca 2013 r. oraz z dnia 22 sierpnia 2012 r. Ponadto oznajmiło, że w wyniku korekty powstała różnica - nadpłata w wysokości 1 220,23 zł.

W kolejnym piśmie z dnia 18 lipca 2013 r. (...) S.A. poinformowała S. Z. o podstawie prawnej wstrzymania dostarczania energii elektrycznej oraz wyliczonej ponownie kwocie zaległej należności w wysokości 282,67 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) na kwotę 107,94 zł oraz z faktury VAT nr (...) na kwotę 174,73 zł.

W dniu 20 września 2013 r. do Prezesa URE wpłynęło pismo S. Z. (1) z dnia 18 września 2013 r., zawierające skargę na nieuprawnione wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w W.. S. Z. (1) zakwestionowała prawidłowość dokonanych rozliczeń za faktycznie zużytą energię elektryczną, a także zarzuciła przedsiębiorstwu energetycznemu bezprawność działania, uzasadniając szczegółowo swoje stanowisko w sprawie.

W odpowiedzi na wezwanie Prezesa URE S. Z. (1) potwierdziła, iż pismo z dnia 18 września 2013 r. jest wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu z (...) S.A. z siedzibą w W. w sprawie nieuzasadnionego wstrzymania dostaw energii elektrycznej w dniu 19 czerwca 2013 r. do mieszkania położonego w W. przy ul. (...).

Prezes URE pismem z dnia 15 listopada 2013 r. zawiadomił wnioskodawcę i (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego nieuzasadnionego wstrzymania w dniu 19 czerwca 2013 r. przez (...) sp. z o.o. na zlecenie (...) S.A. dostaw energii elektrycznej. Ponadto wezwał strony do przedstawienia swoich stanowisk w sprawie wraz ze szczegółowym uzasadnieniem oraz przesłania stosownych dokumentów.

Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w W. przedstawiając swoje stanowisko w sprawie w piśmie z dnia 4 grudnia 2013 r. przedstawiło stan faktyczny sprawy i wyjaśniło, iż:

- wstrzymanie dostaw energii elektrycznej nastąpiło w oparciu o przepisy prawa, w sposób zgodny z art. 6 pkt. 3a Pe, w brzmieniu obowiązującym w dniu wstrzymania dostawy energii elektrycznej;
- wezwanie do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r. zostało przesłane wnioskodawcy, podkreślając zarazem, że nie posiada dowodu jego doręczenia;
- podstawą korygowania należności były zapisy § 5 pkt 6 i 8 Ogólnych Warunków Umowy i rozliczony został jedynie okres dwóch lat przed wymianą licznika bazując na średnim dobowym zużyciu energii 3,17 kWh określonym w oparciu o wskazania z aktualnie zamontowanego licznika;
- przyczyną wymiany licznika był upływający termin ważności cechy legalizacyjnej licznika, gdyż ważność cechy legalizacyjnej upływała z końcem 2012 r.

Na potwierdzenie swojego stanowiska (...) S.A przedstawiło stosowne dokumenty, tj. zbiorcze potwierdzenie wysłania wezwania do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r.; kopię wezwania do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r.; kopię umowy sprzedaży energii elektrycznej zawartej ze S. Z. (1) ; zlecenie legalizacyjne (...); odczyty wskazań licznika służące do rozliczeń za energię elektryczną w latach 2007-2013; zestawienie należności i wpłat w latach 2012-2013; kopie faktur rozliczeniowych; kopię korespondencji w przedmiotowej sprawie.

Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przedstawiając stanowisko w piśmie z dnia 5 grudnia 2013 r. wyjaśniło, iż:

- wstrzymanie dostawy energii elektrycznej zostało zrealizowane przez służby techniczne (...) sp. z o.o. na zlecenie (...) S.A. w dniu 19 czerwca 2013 r. zleceniem serwisowym nr (...), poprzez wyłączenie w (...) (na zewnątrz lokalu);
- podstawą wstrzymania dostawy energii elektrycznej było powstałe zadłużenie z tytułu niezapłaconych faktur;
- wznowienie dostawy energii elektrycznej nastąpiło w dniu 27 czerwca 2013 r. na zlecenie (...) S.A. przez służby techniczne (...) sp. z o.o. zleceniem serwisowym nr (...);
- wobec braku dostępu do układu pomiarowego zainstalowanego w lokalu kontroler poboru energii elektrycznej nie mógł dokonać odczytu liczydeł, a odczytu tego dokonali monterzy realizujący zlecenie wymiany układu pomiarowo-rozliczeniowego w dniu 22 sierpnia 2012 r.;

- bezpośrednio przyczyną wymiany układu pomiarowo-rozliczeniowego była upływająca data ważności cechy legalizacyjnej, której ważność upływała z końcem 2012 r.;
- układ pomiarowo-rozliczeniowy po zdemontowaniu nie był poddany badaniu laboratoryjnemu;
- w przedmiotowej sprawie nie prowadził ze stronami żadnej korespondencji.

Do powyższego stanowiska w sprawie przedsiębiorstwo załączyło następujące dokumenty: zlecenie wstrzymania dostawy energii za zadłużenie; zlecenie wznowienia dostawy energii; stan odczytów z systemu bilingowego dla lokalu nr (...) przy ul. (...) za okres od listopada 2007 r. do października 2013 r.; zlecenie legalizacyjne (...).

Pismem z dnia 16 grudnia 2013 r. Prezes URE wezwał wnioskodawcę do ustosunkowania się do pisma (...) S.A. z dnia 4 grudnia 2013 r. oraz do pisma (...) sp. z o.o. z dnia 5 grudnia 2013 r..

W związku z toczącym się postępowaniem administracyjnym S. Z. (1) w piśmie z dnia 7 stycznia 2014 r. przedstawiła oryginały dokumentów otrzymanych z (...) S.A., tj. wezwanie do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r.; wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r.; pismo (...) S.A. z dnia 17 stycznia 2013 r.; pismo (...) S.A. z dnia 15 lutego 2013 r. oraz pismo (...) S.A. z dnia 5 lipca 2013 r. Natomiast w piśmie z dnia 12 stycznia 2014 r. S. Z. (1) ustosunkowała się do treści pism przedsiębiorstw energetycznych i oznajmiła, że:

- wstrzymanie dostaw energii elektrycznej w dniu 19 czerwca 2013 r. do lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w W. miało charakter bezprawny;
- wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r. zostało jej doręczone dopiero po odcięciu dopływu energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego, a więc nie może być podstawą do wstrzymania dostaw energii elektrycznej;
- natomiast wezwanie z dnia 16 stycznia 2013 r. było już nieważne z uwagi na to, że przedsiębiorstwo samo dokonało zmiany należnej kwoty oraz podstawy należności pismami z dnia 17 stycznia 2013 r. oraz 15 lutego 2013 r.;
- dopiero po wielokrotnych prośbach otrzymała kopię fotografii licznika, ale nie została poinformowana gdzie i kiedy dokonano fotografii;
- nie zgadza się z zarzutem, iż licznik w lokalu mieszkalnym od 2004 r. nie był odczytywany, gdyż nie ma na to żadnych dowodów, np. w postaci wezwania do udostępnienia licznika lub innego dokumentu;
- nie zgadza się ze stanowiskiem przedsiębiorstwa, że z uwagi na jej podeszły wiek podjęto decyzję o powtórny przyłączeniu energii, gdyż nie wynika to z żadnych dokumentów;
- zarzuciła przedsiębiorstwu sfalszowanie wskazania zużycia energii elektrycznej i tym samym obniżenia opłat z tytułu podatku VAT;
- dostawca energii elektrycznej odłączył energię odbiorcy posiadającemu znaczną nadpłatę, a pozorna zaległość w płatnościach spowodowana była niekompetencją jego pracowników.

Pismem z dnia 31 stycznia 2014 r. Prezes URE wezwał strony postępowania administracyjnego - przedsiębiorstwo (...) S.A. i przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. do ustosunkowania się do zarzutów i informacji zawartych w piśmie z dnia 12 stycznia 2014 r. S. Z. (1), które w istotny sposób wpływają na ostateczne rozstrzygnięcie sporu.

(...) sp. z o.o. pismem z dnia 18 lutego 2014 r. ustosunkowało się do pisma S. Z. (1) i wskazało, że nie może zgodzić się z zarzutem wskazującym, iż jego pracownik nie dopełnił formalności informacyjnych w trakcie wymiany układu pomiarowo-rozliczeniowego. (...) S.A. pismem z dnia 19 lutego 2014 r. podtrzymało swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i oświadczyło, że wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r. wysłane Pani S. Z. (1) nie stanowi powiadomienia, o którym mowa w art. 6 ust. 3 a Pe.

Pismem z dnia 15 kwietnia 2014 r. Prezes URE zawiadomił strony postępowania o możliwości zapoznania się z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia.

Powód i zainteresowany nie skorzystali z możliwości zapoznania się z zebraniem materiałem dowodowym. Natomiast S. Z. (1) oświadczyła, że rezygnuje z zapoznania się z materiałem dowodowym i nie wnosi żadnych uwag.

Oceniając zasadność odwołania Sąd Okręgowy uznał, iż okolicznością sporną w niniejszej sprawie jest ustalenie czy istniała podstawa prawna do wstrzymania dostarczania energii elektrycznej i czy działania podjęte w tym zakresie były zgodne z przepisami prawa.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z treścią art. 6 ust. 3a PE w brzmieniu obowiązującym w dniu wstrzymania dostarczania energii elektrycznej, tj. w dniu 19 czerwca 2013 r., przedsiębiorstwo energetyczne mogło wstrzymać dostawę energii elektrycznej w razie zwlekania przez odbiorcę z zapłatą za pobraną energię co najmniej miesiąc po upływie terminie płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

W sprawie niniejszej wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego S. Z. (1) w dniu 19 czerwca 2013 r. poprzedzone było dwoma skierowanymi do odbiorcy energii elektrycznej wezwaniami do zapłaty, tj. wezwaniem z dnia 16 stycznia 2013 r. do zapłaty kwoty 3 111,81 zł oraz wezwaniem z dnia 17 czerwca 2013 r. do zapłaty kwoty 2 863,00 zł. Zdaniem Sądu zarówno w pierwszym jak i w drugim przypadku nie zostały zachowane określone w art. 6 ust.3a Pe przesłanki uprawniające przedsiębiorstwo energetyczne do wstrzymania dostawy energii elektrycznej.

Wezwanie do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r. zostało przesłane do odbiorcy listem poleconym jednakże ani strona powodowa, ani Zainteresowany 1, który sporządził i wysłał wezwanie, nie posiadają potwierdzenia odebrania wezwania przez Panią S. Z. (1). W ocenie Sądu pierwszej instancji posiadanie przez przedsiębiorstwo energetyczne dowodu doręczenia odbiorcy energii wezwania do zapłaty stanowi jedną z wymienionych w art. 6 ust. 3a Pe przesłanek ustawowych, których spełnienie uprawnia tego przedsiębiorcę do wstrzymania dostaw energii odbiorcy, który nie uiścił w terminie opłaty z dostarczoną energią elektryczną.

Powód podnosił, że fakt otrzymania powyższego wezwania odbiorca potwierdził w toku postępowania przez Prezesem URE w piśmie z dnia 18 września 2013 r. Sąd pierwszej instancji podkreślił jednak, iż przedsiębiorstwo energetyczne, które chce skorzystać z możliwości jakie daje art. 6 ust 3a PE, winno liczyć się z obowiązkiem wykazania, iż wezwanie, o którym mowa w tym przepisie, zostało skutecznie doręczone odbiorcy energii wraz z podaniem dokładnej daty doręczenia wezwania. Informacje te są bowiem istotne z punktu widzenia rozpoczęcia biegu terminu do zapłaty określonego w wezwaniu. Skoro więc powodowe przedsiębiorstwo energetyczne twierdziło, iż wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do nieruchomości w dniu 19 czerwca 2013 r. było uzasadnione, to na nim ciążył obowiązek wykazania w toku prowadzonego postępowania, że było do tego uprawnione poprzez spełnienie przesłanek wymienionych w art. 6 ust 3 a Pe. (...) sp. z o.o. nie przedstawiła dowodu doręczenia S. Z. (1) wezwania z dnia 16 stycznia 2013 r., a sam fakt zalegania z płatnością za dostarczoną energią elektryczną nie stanowi automatycznej i samoistnej podstawy do wstrzymania odbiorcy dostaw energii elektrycznej. Jedynie na podstawie treści korespondencji prowadzonej pomiędzy Zainteresowanymi 1 i 2 można było wywnioskować, że wezwanie do zapłaty dotarło do odbiorcy, jednak data jego doręczenia nie została przez powoda i Zainteresowanego 1 w żaden sposób wykazana. Tymczasem przedsiębiorstwo obrotu winno wykazać, że odbiorca miał możliwość zapoznania się z treścią wezwania i zawartego w nim oświadczenia woli. W tym celu – przed wydaniem przedsiębiorstwu prowadzącemu działalność w zakresie dystrybucji zlecenia serwisowego na odłączenie nieruchomości wnioskodawcy – (...) S.A. winien był ustalić czy i w jakiej dacie wnioskodawcy zostało doręczone wezwanie do zapłaty. Ponieważ tego nie uczynił, w świetle przepisu art. 6 ust 3a Pe nie miał podstaw do zlecenia wstrzymania w dniu 19 czerwca 2013 r. dostaw energii do lokalu S. Z. (1).

Okoliczność braku posiadania dowodu doręczenia wezwania z dnia 16 stycznia 2013 r. nie była w toku postępowania odwoławczego przez powoda i (...) S.A. kwestionowana. W uzasadnieniu odwołania powód na str. 6 podniósł, że

doręczenie wezwania zostało potwierdzone przez Zainteresowaną 2 w korespondencji prowadzonej z odbiorcą energii od stycznia 2013 r. Jednak – jak wynika z treści uzasadnienia odwołania – powołana informacja dotyczy doręczenia pisma (...) S.A. z dnia 17 stycznia 2013 r., nie zaś wezwania z dnia 16 stycznia 2013 r. Wobec braku informacji czy i w jakiej dacie wezwanie do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r. zostało S. Z. (1) doręczone, nie można ustalić daty rozpoczęcia biegu terminu do zapłaty oraz daty, w której przedsiębiorstwo energetyczne było uprawnione do realizacji uprawnienia do wstrzymania dostaw energii do lokalu odbiorcy.

Sąd Okręgowy zauważył ponadto, że w piśmie z dnia 17 stycznia 2013 r. Zainteresowany 1 poinformował odbiorcę o rozłożeniu na raty kwoty 3 111,81 zł i przedstawił harmonogram spłat, zgodnie z którym termin płatności ostatniej raty upływał w dniu 30 października 2013 r. Treść pisma z dnia 17 stycznia 2013 r. prowadzi więc do wniosku, iż wezwanie do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r. wraz z zagrożeniem wstrzymania dostaw energii elektrycznej (nawet jeżeli zostało wcześniej Pani Z. doręczone) zostało przez (...) S.A. odwołane i utraciło moc prawną. Z tego względu upadła również możliwość realizacji wynikającego z art. 6 ust. 3a Pe uprawnienia do wstrzymania dostaw energii do lokalu Zainteresowanego 2. Wobec określenia w piśmie z dnia 17 stycznia 2013 r. nowego terminu zapłaty najwcześniejszy termin, kiedy możliwe było wstrzymanie dostaw energii elektrycznej, upływał dopiero po 30 listopada 2013 r., a i to dopiero po skierowaniu do Pani Z. kolejnego wezwania do zapłaty z zagrożeniem wstrzymania dostaw energii w przypadku nieuregulowania należności.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż z kolei zlecenie wstrzymania dostaw energii elektrycznej, które zostało wystawione przez (...) S.A. w dniu 17 czerwca 2013 r. i skierowane do realizacji przez (...) sp. z o.o., informowało o zupełnie innej kwocie zadłużenia, wyliczonej na podstawie innych faktur VAT, z innym terminem płatności niż wezwanie z dnia 16 stycznia 2013 r. Było natomiast tożsame jedynie z danymi znajdującymi się w wezwaniu do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r., z którym to S. Z. (1) nie mogła się zapoznać się przed dniem wstrzymania dostarczania energii elektrycznej tj. przed dniem 19 czerwca 2013 r., ponieważ odebrała je dopiero w dniu 20 czerwca 2013 r. Jednak pismo z dnia 17 czerwca 2013 r. nie było powiadomieniem w rozumieniu art. 6 ust. 3 a Pe, co w toku postępowania przed Prezesem URE przyznał Zainteresowany 1 (...) S.A. w piśmie z dnia 19 lutego 2014 r. W dniu wystawienia zlecenia serwisowego tj. 17 czerwca 2013 r. (...) S.A. również nie posiadała dowodu doręczenia odbiorcy wezwania do zapłaty z dnia 16 stycznia 2013 r. a mimo to zlecenie takie zostało wystawione.

W ocenie Sądu Okręgowego w celu uzyskania prawa do realizacji uprawnienia wynikającego z art. 6 ust. 3a Pe (w brzmieniu obowiązującym w dacie wstrzymania dostarczania energii elektrycznej) w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami prawa, przedsiębiorca powinien ponownie skierować do Zainteresowanej 2 wezwanie do zapłaty, zawierające zagrożenie wstrzymania dostaw i uzyskać dowód doręczenia tego wezwania adresatowi. Dopiero po spełnieniu tych wymogów i z zachowaniem terminu ustawowego, możliwe było wstrzymanie dostaw energii do lokalu odbiorcy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej przez powoda nastąpiło w sposób błędny i było pozbawione podstaw prawnych.

Sąd pierwszej instancji wskazał także, iż przedsiębiorstwo (...) S.A. wystawiło błędną fakturę VAT nr (...) w zakresie kwoty naliczonej do zapłaty. W wezwaniu do zapłaty (...) S.A. z dnia 17 czerwca 2013 r. kwota wynikająca z powyższej faktury została określona w wysokości 542,84 zł, to jest w innej wysokości niż w fakturze wystawionej w dniu 1 listopada 2012 r. W przekonaniu Sądu już sam fakt, iż należność wynikająca ze wspomnianej faktury była podawana w różnej wysokości – co mogło budzić uzasadnione wątpliwości w przedmiocie rzetelności zaległej płatności – stanowi samoistną i wystarczającą podstawę do uznania, iż wstrzymanie energii elektrycznej na podstawie faktury dotkniętej tak istotną wadą, było nieuzasadnione w świetle art. 6 ust. 3a Pe.

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż niewłaściwe określenie wartości należności, do zapłaty której zobowiązany jest odbiorca końcowy, pozbawia wystosowane w trybie art. 6 ust. 3a Pe do tego odbiorcy wezwanie zastrzeżonych w tym przepisie skutków materialno-prawnych. Tylko bowiem prawidłowe określenie kwoty pieniężnej w wezwaniu wystosowanym na podstawie art. 6 ust. 3 a Pe do odbiorcy końcowego, daje dostawcy możliwość wstrzymania

dostaw energii elektrycznej. Dopiero czynności podejmowane po wstrzymaniu dostaw energii elektrycznej do lokalu zajmowanego przez odbiorcę, doprowadziły do ustalenia wysokości należności, do której zapłaty Pani S. Z. (1) była zobowiązana.

W ocenie Sądu pierwszej instancji nieprawidłowe wstrzymanie dostaw energii, nie może następnie zostać konwalidowane przez wystawienie faktur korygujących wcześniejszą fakturę (która stała się podstawą do wstrzymania dostaw energii) czy wystawienie nowych faktur. Przyjęcie odmiennego poglądu i udzielenie ochrony prawnej czynności wadliwej z materialnoprawnego punktu widzenia, prowadziłoby bowiem do zaakceptowania praktyki przedsiębiorstw energetycznych zmierzającej do wymuszenia od odbiorcy końcowego zapłaty wadliwie naliczonej należności, w drodze zastosowania wstrzymania dostaw energii. W ocenie Sądu pierwszej instancji potraktowanie instytucji wstrzymania dostaw energii jako narzędzia zmierzającego do ochrony nieuzasadnionych interesów dostawców energii, jest niedopuszczalne, również w razie niemożności jednoznacznego ustalenia przez przedsiębiorstwo energetyczne wielkości zadłużenia odbiorcy.

W świetle powyższych ustaleń za niezasadny Sąd Okręgowy uznał zarzut naruszenia art. 6 ust. 3a Pe w brzmieniu z daty wstrzymania dostaw energii do lokalu S. Z. (1).

Dokonując oceny czynności podejmowanych przez przedsiębiorstwo energetyczne w niniejszej sprawie, Sąd pierwszej instancji uwzględnił także profesjonalny charakter prowadzonej przez (...) sp. z o.o. działalności gospodarczej (art. 355 Kodeksu cywilnego), jak również wziął pod uwagę cywilizacyjne znaczenie energii elektrycznej, w tym nieproporcjonalne szkody, jakie poniósł odbiorca końcowy w związku ze wstrzymaniem dostaw energii elektrycznej – w porównaniu ze szkodą poniesioną przez przedsiębiorcę energetycznego na skutek opóźnienia w opłacie.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego naruszenia przepisów postępowania administracyjnego tj. art. 77 § 1 w zw. z art. 7 k.p.a. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312), Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego. Celem postępowania sądowego nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami, powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał zatem, że nawet gdyby w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., uznając je za bezzasadne. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego w całości zaskarżył apelacją powód (...) Sp. z o.o. w W., zarzucając:

1/ naruszenie przepisów art. 6 ust. 3a ustawy prawo energetyczne w zw. z art. 61 § 1 k.c., art. 229 k.p.c. oraz art. 75 k.p.a. poprzez błędną wykładnię, która uzależnia wywołanie skutków powiadomienia na podstawie art. 6 ust. 3a ustawy prawo energetyczne od jego doręczenia za zwrotnym potwierdzeniem odbioru;

2/ naruszenie art. 6 ust. 3a PE polegające na błędnej wykładni tego przepisu sprowadzającej się do uznania, iż dla wstrzymania dostaw energii elektrycznej przez przedsiębiorstwo energetyczne konieczna jest tożsamość zaległych należności za energię elektryczną wskazanych w powiadomieniu określonym w art. 6 ust.3a PE oraz w zleceniu wstrzymania dostaw energii elektrycznej wystawionym przedsiębiorstwo świadczące usługi dystrybucji energii elektrycznej pomimo zwlekania z zapłatą należności za energię elektryczną przez Odbiorcę w dacie wstrzymania dostaw energii elektrycznej oraz dochowaniu przez przedsiębiorstwo energetyczne procedury przewidzianej w art. 6 ust. 3a u.p.e.;

3/ naruszenie art. 479⁴⁶ § 1 pkt 1 w zw. z art.479⁴⁹ k.p.c. poprzez przyjęcie, że uchybienia proceduralne, popełnione przez Prezesa URE nie mogą być przedmiotem postępowania sądowego przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów;

4/ naruszenie art. 105 k.p.c. przez zasądzenie od (...) S.A. na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego niezgodnie z ww. przepisem.

Wskazując na powyższe apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie odwołania pozwanego, a w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku – o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi pierwszej instancji i rozstrzygnięciu o kosztach postępowania. Ponadto apelujący wnosił o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za drugą instancję.

(...) S.A. w W. przyłączył się do apelacji powoda.

Zainteresowana S. Z. (1) nie zajęła stanowiska w przedmiocie apelacji powoda.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie, albowiem zarówno ustalenia faktyczne, jak i ich ocena prawna są prawidłowe. Sąd Apelacyjny w pełni je podziela i przyjmuje za własne.

Przepis art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dniu wstrzymania dostaw energii) stanowił, że przedsiębiorstwo energetyczne **może** wstrzymać dostarczanie energii elektrycznej, jeżeli odbiorca zwleka z zapłatą za pobraną energię co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wstrzymania dostawy i wyznaczenia dodatkowego dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Biorąc pod uwagę ogólne zasady zobowiązań wzajemnych – a do takich należy umowa sprzedaży energii elektrycznej – w tym w szczególności obowiązek współdziałania zarówno dłużnika, jak i wierzyciela przy wykonaniu zobowiązania, należy dojść do przekonania, iż w niniejszej sprawie nie została spełniona pierwsza z przesłanek wymienionych w przepisie art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne, albowiem przewiduje on możliwość wstrzymania dostaw energii elektrycznej w przypadku, kiedy należności są bezsporne, a niespełnienie świadczenia w terminie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, przy równoczesnym dochowaniu procedur określonych w tym przepisie. Jeżeli jednak brak częściowej zapłaty za energię w określonym terminie jest konsekwencją kwestionowania przez odbiorcę zasadności naliczenia opłaty nie można mówić o należnościach bezspornych. Kwota, wskazana na

spornej fakturze, której zapłaty żądał powód, musiała bowiem odzwierciedlać ilość rzeczywiście pobranej przez odbiorcę energii we wskazanym okresie rozliczeniowym.

Odnosząc się do kwestii zwłoki w zapłacie należności za pobraną energię, wskazać należy, że zgodnie z art. 476 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zatem nie można mówić o zwłoce odbiorcy, jeżeli dłużnik nie spełnia świadczenia, którego wysokość jak i tożsamość są błędnie wskazane. Również nie można mówić o zwłoce odbiorcy, jeżeli żądana przez przedsiębiorstwo (...) zapłata z tytułu dostaw energii jest należnością sporną. Taką tezę wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 października 1977 r. (sygn. akt II CR 319/77) stwierdzając m.in., że: „(...) Zwłoka (...) nie może mieć miejsca, jeżeli pozostaje sporna co do wysokości, suma wierzytelności”.

Sąd drugiej instancji w niniejszym składzie podziela pogląd Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrażony w wyroku z dnia 21 lipca 2008 r. (sygn. akt XVII AmE 182/07), zgodnie z którym: „Aby skutecznie twierdzić, że zostały spełnione wymogi przewidziane przepisem art. 6 ust. 3a Pr. energ., powódka obowiązana była wykazać i udowodnić nie tylko skuteczne złożenie stosownego oświadczenia lecz także istnienie długu uzasadniającego wstrzymanie odbiorcy dostaw energii elektrycznej.” Niewątpliwie bowiem uprawnienie przedsiębiorcy energetycznego do wstrzymania odbiorcy dostaw energii, przewidziane przepisem art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne, ma charakter szczególny i wyjątkowy. Służy ono ochronie dostawcy i jest realizowane przez niego jednostronnie. Dotyczyć może zatem sytuacji jednoznacznych, kiedy posiadana **wierzytelność jest wyraźnie i jednoznacznie oznaczona, tak, że odbiorca nie może mieć wątpliwości czego dotyczy.**” Jednocześnie jednak przepis art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne chronić musi interesy odbiorcy energii elektrycznej, który musi mieć zarówno świadomość istnienia zaległości w opłatach należności za dostarczoną energię, terminów płatności poszczególnych należności oraz poszczególnych okresów zwłoki za konkretnie wskazane czynniki energetyczne jak i świadomość skutków związanych z brakiem uregulowania należności w wyznaczonym terminie, wobec dotkliwej sankcji, jaką jest wstrzymanie dostaw energii elektrycznej. Wymogi określone w tym przepisie muszą być więc bezwzględnie spełnione, aby wstrzymanie dostaw energii było zasadne. Uchybienie zatem przez przedsiębiorstwo energetyczne trybowi określonemu w art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne stanowi podstawę do stwierdzenia, iż wstrzymanie było nieuzasadnione (por. wyrok SOKiK z dnia 26 czerwca 2007 r., sygn. akt XVII AmE 218/2006).

Wymóg oznaczonego długu odbiorcy prowadzić musi do wniosku, iż zasadne jest twierdzenie co do konieczności tożsamości zaległych należności wskazanych w powiadomieniu określonym w art. 6 ust. 3a PE oraz należności wskazanych w zleceniu wstrzymania dostaw energii elektrycznej wystawionym przez przedsiębiorstwo świadczące usługi dystrybucji energii elektrycznej. Z powyższych rozważań wynika zatem, iż niesłuszne jest stanowisko powoda co do błędnej wykładni przez Sąd pierwszej instancji art. 6 ust. 3a PE, bowiem biorąc pod uwagę funkcje, jakie norma ta ma spełniać – w tym także funkcję gwarancyjną dla odbiorcy energii, iż działanie sprzedawcy energii nie będzie nadużyciem przysługujących mu uprawnień – nie może istnieć rozbieżność co do tożsamości zaległych należności określonych w obu wskazanych wyżej pismach, gdyż w przeciwnym razie nie można byłoby uznać, że żądane należności są bezsporne. Zarzut podniesiony w pkt 2 petitum apelacji należało więc uznać za bezzasadny.

Podkreślić bowiem trzeba, iż tylko prawidłowe określenie, w sposób nie budzący wątpliwości odbiorcy końcowego i kwoty pieniężnej w wezwaniu wystosowanym w trybie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, daje dostawcy możliwość wstrzymania dostaw energii elektrycznej. Nie może być bowiem uznane za prawidłowe, aby dostawca wystawiał faktury na kwoty nie wynikające z faktycznego zużycia energii w danym okresie rozliczeniowym, a następnie formalnie przeprowadzał procedurę uregulowaną w art. 6 ust. 3a PE i ostatecznie wstrzymywał dostawę energii, w sytuacji, gdy kwota należności może budzić uzasadnione wątpliwości odbiorcy co do prawidłowości jej naliczenia – tak jak było to w sprawie niniejszej. Skoro bowiem przepis ten nie obliguje przedsiębiorcy energetycznego do wstrzymywania energii nawet w razie spełnienia określonych w nim przesłanek, a jedynie daje przedsiębiorcy takie uprawnienie, to dostawca winien korzystać z niego z należytą rozważą. Może się bowiem zdarzyć, iż wyliczenie kwoty należności jest skutkiem błędu odczytu pracownika dostawcy lub braku takiego odczytu w ogóle – tak jak miało to miejsce w sprawie niniejszej.

Kwestia uniemożliwienia przez odbiorcę dostępu dla dostawcy energii do urządzenia pomiarowego nie została w żaden sposób przez powoda udowodniona, a zatem konsekwencje zaniedbania odczytu licznika mogą obciążać wyłącznie sprzedawcę albo dystrybutora energii, w tym co do przedawnienia należności za okres wcześniejszy niż dwa lata od daty sprzedaży energii (art. 554 w zw. z art. 555 k.c.).

Wątpliwości odbiorcy co do wysokości kwoty żądanej należności były uzasadnione, co wynika z treści akt administracyjnych. Początkowo poinformowano bowiem odbiorcę o braku zapłaty kwoty 3111,81 zł, potem skorygowano tę należność do kwoty 2859,69 zł, po czym obniżono jej wysokość o kwotę 386,60 zł, by w końcu pismem z dnia 5 lipca 2013 r. stwierdzić, iż w wyniku korekty odczytów powstała różnica na koncie odbiorcy, tj. **nadpłata** w wysokości 1220,23 zł, a następnie znowu tę informację skorygować pismem z dnia 18 lipca 2013 r. i stwierdzić, iż do zapłaty pozostaje kwota 282,67 zł. W tej sytuacji – skoro błędne wystawienie faktur i dotychczasowych rozliczeń obciążało powoda – nie był on uprawniony do wstrzymania odbiorcy dostawy energii, gdyż cały dotychczasowy tryb postępowania powoda był wadliwy. Wskazać przy tym należy, że decyzja o wstrzymaniu dostaw energii nie może następnie zostać konwalidowana przez wystawienie faktury korygującej wcześniejszą fakturę. Przyjęcie odmiennego poglądu i udzielenie ochrony prawnej czynności wadliwej z materialnoprawnego punktu widzenia, prowadziłoby do zaakceptowania praktyki przedsiębiorstw energetycznych zmierzającej do wymuszenia od odbiorcy końcowego wadliwie naliczonej należności w drodze zastosowania wstrzymania dostaw energii. Takie potraktowanie instytucji wstrzymania dostaw energii (jako narzędzia zmierzającego do ochrony nieuzasadnionych interesów dostawców energii) jest niedopuszczalne.

W sprawie niniejszej nie było także podstaw do wstrzymania w czerwcu 2013 r. dostaw energii z tej przyczyny, iż pomimo pisma z dnia 16.01.2013 r. stanowiącego wezwanie do zapłaty z zagrożeniem wstrzymania dostaw energii i wyznaczeniu 14-dniowego terminu na uregulowanie należności, już pismem z dnia 17.01.2013 r. przedsiębiorstwo energetyczne poinformowało odbiorcę o rozłożeniu płatności kwoty 3111,81 zł na dziesięć rat, z których ostatnia rata miała być płatna dopiero w październiku 2013 r. Nie można było zatem twierdzić, iż odbiorca nie dotrzymał terminu wyznaczonego w piśmie z dnia 16.01.2013 r. i w czerwcu 2013 r. przystąpić do czynności wstrzymania energii. Należy przy tym zauważyć, iż wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r. nie zostało odbiorcy doręczone przed wstrzymaniem dostaw energii w dniu 19 czerwca 2013 r.

W powyższej sytuacji kwestią drugorzędną było uznanie przez Sąd pierwszej instancji, iż powód nie udowodnił, kiedy nastąpiło doręczenie odbiorcy wezwania z dnia 16 stycznia 2013 r., choć i ten zarzut apelacyjny – w ocenie Sądu Apelacyjnego – należy uznać za nietrafny. Z przepisu art. 6 ust. 3a PE wprawdzie literalnie nie wynika, iż przedsiębiorca energetyczny powinien dysponować dowodem doręczenia wezwania w postaci zwrotnego poświadczenia odbioru tego wezwania, jednakże jest oczywistym, że doręczenie tego wezwania odbiorcy energii musi być wykazane. Od daty doręczenia biegną bowiem terminy zarówno do zapłaty zaległych należności, jak i do obliczania zwłoki w spełnieniu tego obowiązku, a co za tym idzie – także terminu, w którym możliwe jest dokonanie wstrzymania dostawy energii. Data doręczenia wezwania nie może zatem pozostawać w sferze domysłów, ale musi być konkretnie wykazana, przy czym – zgodnie z przepisami o doręczeniach – takim dowodem jest przede wszystkim potwierdzenie odbioru przesyłki. Należało zatem uznać, iż zarzut podniesiony w punkcie 1 petitum apelacji jest chybiony.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 479⁴⁶ pkt 1 k.p.c. cywilnego, w świetle wywodów Sądu pierwszej instancji zawartych na str. 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które to wywody Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Poza tym powód poza niezasadnym twierdzeniem, że to na pozwanym w postępowaniu administracyjnym spoczywał ciężar dowodu na okoliczność ustalenia daty doręczenia wezwania do zapłaty zainteresowanemu 2, nie przedstawia konkretnych zarzutów na okoliczność wadliwego prowadzenia postępowania administracyjnego przez pozwanego

Zarzut naruszenia art. 105 k.p.c. również nie może się ostać zarówno ze względów formalnych jak i materialnych. Powód występuje z tym zarzutem niejako w imieniu i na rzecz (...) S.A., mimo że nie ma w tym zakresie legitymacji, ani interesu prawnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny – w pełni podzielając ustalenia faktyczne Sąd pierwszej instancji oraz dokonaną przez ten Sąd ich ocenę prawną – na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku o kosztach procesu rozstrzygając stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c.